

נביה מרעי:

בן זרפאת ומחמוד. נולד ביום 15.4.1954 בכפר חורפיש. נביה נולד
למשפחה העוסקת למחייתה בעבודת האדמה. אח להילה, מג'יד, מופיד,
נזיה ואנואר,

במחצית אוקטובר 1972 גויס נביה לשירות החובה בצה"ל. הוא היה נחוש
להצטרף ליחידת הצנחנים, זאת בניגוד למקובל בקרב העדה הדרוזית,
נביה בלט במעורבותו הרבה בכל יחידה אליה הגיע. כקצין ערכי ואחראי,
אשר חונן בכושר מנהיגות ופיקוד מעולים, הקרין סמכותיות ומקצועיות
והשרה תחושה כי הכוחות מוכנים לכל אירוע,

הוא תואר על ידי עמיתיו כ"מפקד שלא התעייף מעולם",

בשנת 1994, מונה נביה למפקד החטיבה הצפונית בעזה. הוא סיכל
פיגועים באיזור, ואיפשר תקופה שליווה לתושבי גוש קטיף. נביה יצר
קשרים מצוינים עם תושבי הרצועה וסביבתה וההיכרות האישית עם
ראשי ההתיישבות יצרה אמון מלא ואיפשרה שיתוף פעולה. לאחר
שנתיים של עבודה מאומצת מונה לתפקיד סגן-מפקד אוגדת עזה,
כתפקיד אחרון לפני קידומו למפקד האוגדה, לדרגת תת-אלוף,
ביום 27.9.1996 נפל נביה במהלך קרב ברצועת עזה. עם הסלמת המצב
באיזור, זומן נביה למקום, לאור הקשרים המיוחדים שהיו לו עם
הקצינים הפלסטיניים. לאחר ששוחח עמם והבטיח רגיעה בגזרה
הצפונית, פנה לגזרה הדרומית לכיוון מוצב "טרמית" באיזור מעבר
רפיח, במטרה לסייע לחייליו שהותקפו באש הפלסטינים. במהלך הירי
נפגע נביה ומת מפצעיו במקום. בן ארבעים ושתיים היה בנופלו. הוא
הובא למנוחת עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין בחורפיש. הותיר
אחריו אשה, בת, הורים, וחמישה אחים ואחיות

הולכים לזכרם